

i et givet Øjeblik tage nogle faa Øre fejl. Men i al Almindelighed vil det vistnok kunne siges, at Statsbanerne ikke ere optraadte ukulant overfor deres Arbejdere. Det er heller ikke mit Ønske, at Statsbanerne skulde gøre dette.

Men naar der tillige stilles Forslag om, at Administrationen skulde fastsætte en Minimalløn af 35 Øre for Snekastningsarbejde, forekommer det mig, at dette ikke vil være rigtigt. Vil Lovgivningsmagten gøre det, er det en anden Sag, men saa maa man rigtignok tage noget videre Sigte end netop paa Snekastningsarbejdet, et Arbejde, som i alt Fald i de seneste Aar ikke har været meget omfangsrigt. Jeg skal ganske henstille, hvorvidt Lovgivningsmagten vil dette, men det forekommer mig ganske urimeligt, at Administrationen skulde foretage et saadant Skridt. I den Henseende er jeg ogsaa ganske i Overensstemmelse med tidligere Trafikminister Weimann, som i sidste Rigsdags-samling holdt paa, at Staten burde være frit stillet med Hensyn til den Løn, den betaler for dette Arbejde, medens han samtidig hævdede i Lighed med, hvad jeg her har hævdet, at Staten bør være en kulant Arbejdsgiver. Jeg maa altsaa fraraade Vedtagelsen af dette Forslag.

Under Nr. 23 i Betænkningen findes der nævnt en hel Del Samraad. Det første gaar ud paa Indførelsen af tariffmæssig Betaling ved Statsarbejde. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne har angaaende dette Samraad udtalt en Beklagelse over, at man ikke fra Trafikministeriets Side er saa kulant, som Indenrigsministeriet har vist sig at være, naar det har drejet sig om Anskaffelse af Uniformer til Etaten. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke var gaaet i min Forgængers Spor, idet denne havde resolveret, at dette Arbejde i Fremtiden skulde betales tariffmæssigt. Det ærede Medlem har for saa vidt Ret deri, idet det er mig imod at gaa til at resolve i en Sag, hvor man ikke er i Stand til at gennemføre Beslutningen fuldt ud. At man fastslaar fra Administrationens Side en tariffmæssig Betaling i dette Forhold, vilde, forekommer det mig, være ganske urimeligt. Saa maatte man ogsaa her tage videre Sigte, tage Sigte paa at yde tariffmæssig Betaling i alle Tilfælde, hvor Ministeriet udbyder Arbejde. Men dette vilde være ganske umuligt alene af den Grund, at Staten derved vilde kunne komme til at indblande sig i Arbejdsstridigheder, Strejke- og Lockoutforhold, hvilket vilde være ganske uforsvarligt. Dertil kommer, at Ad-

ministrationen savner ethvert Middel til at kontrolere, om disse Arbejdere betales tariffmæssigt eller ikke.

Noget andet er, at hvis man vil fastholde Licitationsprincippet, som Rigsdagen altid har holdt paa, er man ikke absolut bunden til det laveste Tilbud, der fremkommer. Man kan vælge mellem Tilbudene og tage et Bud, som ligger over det laveste, hvis man ikke anser det laveste for forsvareligt under Hensyn til Statens Interesse og under Hensyn til de Arbejdedes Interesse, som det berører. Og nu er Forholdet det, at ved den sidste Licitation, som blev afholdt angaaende Uniformestykker til Etaten, og hvor det drejede sig om et forholdsvis lille Beløb, var netop den, som gav det laveste Tilbud, en Mand, som betalte sine Arbejdere tariffmæssigt, og dette Tilbud blev antaget af Statsbanerne. Men saa fremkom der dette, at den Mand, som tog Leverancen, ikke kunde magte den og afgav en Del til et andet Firma, som hedder Schilder. Jeg er ikke ganske klar over, hvilken af de tre Schilder, det ærede Medlem omtalte, der fik det. Om denne Schilder betaler sine Arbejdere tariffmæssigt eller ikke, skal jeg altsaa ikke kunne sige, men at han fik en Del af dette Arbejde paa de samme Betingelser som det Firma, der betalte tariffmæssigt, er sikkert nok. Jeg skal slutte mine Bemærkninger angaaende dette Forhold med at sige, at det er mit Synspunkt i denne Sag ligesom med Hensyn til Snekastningsspørgsmaalet, at Statsbanerne skulde betale deres Arbejdere en ordentlig Løn, og det skal være mig om at gøre, hvor et Tilbud ikke ligefrem strider imod Statens Interesser, i Fremtiden at være aarvaagen overfor dette, at Arbejdet i de Tilfælde, hvor det kan forsvares, bliver overdraget til Firmaer, som betale deres Arbejdere tariffmæssigt.

Under Punkt 2 nævnes et Samraad om Udvidelse af Togforbindelsen mellem København og Ballerup. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte, at man havde misrøgtet Routen København—Ballerup, og fremhævede, at den maatte anses for at være en demokratisk Route i højere Grad end Routen København—Holte, og at man derfor burde søge at forbedre den førstnævnte Route. Det Forhold, som det ærede Medlem sigter til, er altsaa dette, at Arbejdere, som bo i Ballerup og have Arbejde i København, skulde have lige saa god Adgang til Befordring med Togene som de Folk, der benytte København—Holte Routen. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Alle Vegne, hvor man kan,